

Nejc Bernard

Ameriško nebo

Ameriško nebo

Ko sva na dan neodvisnosti sedela na
Skalah, še nisva vedela, kako se
bo za naju končal večer.
Poznala sva se šele šestnajst ur.

V slovenščini sem ti moral recitirati svoje
pesmi, polne tistih "čžš slovanskih izrazov".
Mimoidoči so naju zijali. Kot
da tam ne bi bilo vse polno parov. Kot
da bi nama na čelu pisalo: pravkar zaljubljena.

Za stenami tvoje spalnice se je začenjalo
ameriško nebo,
obsijano od prazničnega ognjemeta in polne lune,
skozi odprto okno sva slišala poke svetlobnih
raket, drugega za drugim, preglasili so
najn zasebni ognjemet.

Vsako leto četrtega julija te bom čakal
na Skalah ob Michiganskem jezeru,
te dvignil in poletel s teboj čez osvetljeno

ameriško nebo,
pa če boš še tako zelo v
New Yorku.
Tudi če luna takrat ne bo
polna, bo za naju nabreknila.

Lynne

Asfalt na Maple Tree Lane v Wadsworthu
je bil tako načet, da sem ustavil in
pot nadaljeval peš, s kolesom na rami. Rekla
si: "To kolo je od Kim." Si mogoče
mislila, da ga bom nesel s seboj v Novo
Mehiko, ali kaj? Ženske preveč
mislite.
Peljal sem se samo do meje in nazaj. Zdaj
lahko rečem, da sem bil tudi v Wisconsinu.
Amerika je tako zelo kvadratna.

Berem tvojo pesem z naslovom *Ker sanjaš
o študiju kuharstva v Franciji, ti pošiljam
angleško-francoski slovar*. Pesem
je mojstrovina. Le kdo bi še znal s takim
žarom opazovati najbolj vsakdanje stvari in jih
preliti v tako veličastne besede? Ampak –
nikjer ni nobenih čustev. Ne vem, morda pa so in
sem jaz postal tak slon, da jih ne opazim. Vsi
Američani ste begunci.
Ves čas samo bežite. Vedno najdete kakšen grozen
problem, da vas tare in potem se ukvarjate
z njim in za vse drugo ste slepi (ljubezen ...
kje smo že to slišali?), na koncu pa junaško
zmagate in živite srečno do konca dni,
z novimi groznimi problemi, seveda.

V eni izmed tvojih dnevnih sob visi plakat
Ane Ahmatove. V drugi so na mizi ročno
izdelani prtički iz čipk, ki ti jih je podarila
moja mama.

Kuhinja je polna majhnih stvari. Na
hladilnik si pričvrstila razglednico, ki sem
ti jo poslal iz Budimpešte.

Boš vse to odnesla s seboj, ko se boš preselila
v Evanston? Ne boš pozabila razglednice? Če se
bo plakat na kakšnem tovornjaku zmečkal, ga boš
vseeno obesila v novem stanovanju? Se boš kdaj
spomnila mene, ko stopam navzdol po stopnicah, z
zadnjim kosom svoje prtljage, in zapuščam Maple
Tree Lane, hišo številka 37570?

Ko sem priletel v Ameriko, si me čakala
na O'Haru. Zagledal sem te, te objel,
in jokal kot otrok.

Na železniški postaji v Waukeganu
sem te skozi okno vlaka gledal, kako vstopiš
v avto, pripneš varnostni pas in odpelješ s
parkirišča. Ko avto izgine za ovinkom, imam še vedno
pred očmi črke na registrski tablici:
ILLINOIS / LYNNE 15.

Zamišljam si tvoje lase – rumen oblak, ki plapola
okrog tebe ob odprtem oknu.
Vam Američanom mora vedno od nekod pihati.

Maple Tree Lane v Wadsworthu ne bom videl
nikoli več. Zdaj je od mene oddaljena
svetlobna leta. Vendar še vedno vem, kje
moram ustaviti kolo in iti naprej peš; vem,
kje je asfalt najbolj načet.

Spomladi, ko bo skopnel sneg,
bodo luknje na cesti še večje. Tega jaz ne
bom vedel. Vedno bom mislil, da so take, kot
so bile junija 1993.

To je samo eden izmed načinov, kako napisati pismo.

Tatjana

Jase

nam je dal napotke in odpeljali smo se:
avtocesta št. 101 do Golete, potem odcep 217
na Sandspit Road in naravnost na goleško
plažo.

Nora

sva bila. Po vsem, kar sva prestala,
vnovič skupaj, na koncu sanj, tako
zahodno, kot sva sploh lahko prišla, na
koncu sveta, kjer se vsi zemljevidi
končajo.

Kakor otroka

sva se obmetavala s peskom. Ves
umazan sem prvikrat stopil v Tihi ocean;
Michael je mora vse to poslikati z mojim
ruskim fotoaparatom. In stopila si
za menoj.

Na sliki

stojiva objeta na koncu sveta, voda
se vrtinči okrog naju, med Michaelom in
Japonsko samo midva, vse drugo je
ocean; toliko oceana, kolikor sta si ga Noe

in njegova žena lahko predstavljala, preden
sta preživela in rodila najine
prednike.

Na sliki,
ki si jo prinesla iz Tunizije,
ste vse tri: Staša, ti in kamela.
Nad puščavo se dela jutro, nebo
je jasno, nad teboj svetleči beli
madeži, ki se ti spuščajo na rame. Jure je rekel: slab
fotograf.
Midva pa veva: samo nate je padala
mana.